

The Bones We Carry with Us

Timely Torah, Beshalach 5780, February 3rd

This shiur is kindly sponsored by Naomi and David Kaszovitz in memory of David's father
Mr. Gabe Kaszovitz - Gedalia Yitzchak ben Shmuel Yosef ע"ה
And David's grandmother Mrs Sarah Kaszovitz - Sara Bat Gedalia ע"ה

What the Text Tells Us

Torah Shebichtav

1. Bereishis 50:24-26

At length, Joseph said to his brothers, "I am about to die. God will surely take notice of you and bring you up from this land to the land that He promised on oath to Abraham, to Isaac, and to Jacob." So Joseph made the sons of Israel swear, saying, "When God has taken notice of you, you shall carry up my bones from here." Joseph died at the age of one hundred and ten years; and he was embalmed and placed in a coffin in Egypt.

(כד) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחָיו אֲנֹכִי מֵת
וְאֶל־לֵקִים פָּקֹד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהֵעֵלָה
אֶתְכֶם מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיעֲקֹב:
(כה) וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֶל־לֵקִים אֶתְכֶם
וְהֵעֵלְתֶם אֶת עַצְמוֹתַי מִזֶּה: (כו) וַיָּמָת
יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים וַיַּחַנְטוּ אֹתוֹ
וַיִּשֶׂם בְּאֵרוֹן בְּמִצְרַיִם:

2. Shmos 13:19

<p>And Moses took with him the bones of Joseph, who had exacted an oath from the children of Israel, saying, “God will be sure to take notice of you: then you shall carry up my bones from here with you.”</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשָּׁבַע הַשְּׂבִיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱ-לֹקִים אֶתְכֶם וְהֵעֲלִיתֶם אֶת עֲצָמוֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם:</p>
---	--

3. Yehoshua 14:29-32

<p>After these events, Joshua son of Nun, the servant of the Lord, died at the age of one hundred and ten years...The bones of Joseph, which the Israelites had brought up from Egypt, were buried at Shechem, in the piece of ground which Jacob had bought for a hundred <i>kesitahs</i> from the children of Hamor, Shechem’s father, and which had become a heritage of the Josephites.</p>	<p>(כט) וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּמָת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן עֶבֶד ה' בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִי שָׁנַיִם: ... (לב) וְאֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֵעִלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשָׂכְם בְּחֶלְקֵת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה יַעֲקֹב מֵאֵת בְּנֵי חָמוֹר אָבִי שָׂכְם בְּמֵאָה קֶשֶׁטָה וַיְהִיו לְבְנֵי יוֹסֵף לְנַחֲלָה:</p>
---	---

Torah Shebe'al Peh

4. Devarim Rabba 11:7

<p>Moses placed himself by the bank of the river and called out: ‘Joseph, Joseph, you know how you have adjured Israel [with the words], God will surely remember you; give honor to the God of Israel and do not hold up the redemption of Israel; you have good deeds to your credit. Intercede then with your Creator and come up from the depths.’ Whereupon immediately Joseph’s coffin began to break through the waters and to rise from the depths like a stick.</p>	<p>עמד משה על שפת הנחל ואמר יוסף יוסף אתה ידעת היאך נשבעת לישראל (בראשית נ) פקוד יפקוד א-לקים אתכם תן כבוד לא-לקי ישראל ואל תעכב גאולתן של ישראל מעשים טובים יש לך בקש רחמים לפני בוראך ועלה מן התהומות, מיד התחיל ארונו של יוסף מפעפע ועולה מן התהומות כקנה.</p>
--	---

5. Sotah 13a TB

<p>Moses went and stood on the bank of the Nile and exclaimed: 'Joseph, Joseph! the time has arrived which the Holy One, blessed be He, swore, "I will deliver you", and the oath you imposed upon the Israelites has reached [the time of fulfillment]; if you come, well and good; otherwise, behold, we are free of your oath.' Immediately Joseph's coffin floated [on the surface of the water].</p>	<p>הלך משה ועמד על שפת נילוס, אמר לו: יוסף, יוסף, הגיע העת שנשבע הקב"ה שאני גואל אתכם, והגיעה השבועה שהשבעת את ישראל, אם אתה מראה עצמך - מוטב, אם לאו - הרי אנו מנוקין משבועתך, מיד צף ארונו של יוסף.</p>
---	---

The Sea Saw

6. Tehillim 114:3

<p>The sea saw them and fled, Jordan ran backward</p>	<p>הַיַּם רָאָה וַיִּגָּס הַיַּרְדֵּן וַיִּסָּב לְאַחֲרָיו:</p>
---	---

7. Tanchuma Nasso 30:1

<p>וּתְתַפְּשֶׂהוּ בְּבִגְדוֹ וּגּוֹ' וַיֵּצֵא הַחוּצָה (בראשית לט. יב), קִפֵּץ בְּזִכּוֹת אָבוֹת, הַיֵּאֵךְ מָה דָּאֵת אָמֵר (בראשית טו. ה): וַיֵּצֵא אֶתְּוֹ הַחוּצָה. שְׁמַעוֹן אִישׁ קְטָרוֹן אָמֵר בְּזִכּוֹת עֲצֻמוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף נִקְרַע הַיָּם לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא דְכִתִּיב (תהלים קיז. ג): הַיָּם רָאָה וַיִּגָּס, בְּזִכּוֹת וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בְּיַדָּהּ וַיִּנָּס.</p>
---

8. Abrahma Lincoln’s Inaugural Address, March 4th 1864

I am loath to close. We are not enemies, but friends. We must not be enemies. Though passion may have strained it must not break our bonds of affection. The mystic chords of memory, stretching from every battlefield and patriot grave to every living heart and hearthstone all over this broad land, will yet swell the chorus of the Union, when again touched, as surely they will be, by the better angels of our nature.

History and Hope

9. Sotah a-b TB

All the years that the Israelites were in the wilderness, those two chests, one of the dead and the other of the Shechinah, proceeded side by side, and passersby used to ask: 'What is in those two chests?' They received the reply: 'One is of the dead and the other of the Shechinah'. 'But is it, then, the way of the dead to proceed with the Shechinah?' They were told, 'This one [Joseph] fulfilled all that was written in the other.'

וכל אותן שנים שהיו ישראל במדבר, היו שני ארונות הללו אחד של מת ואחד של שכינה מהלכין זה עם זה, והיו עוברין ושבין אומרים: מה טיבן של שני ארונות הללו? אמרו: אחד של מת ואחד של שכינה; וכי מה דרכו של מת להלך עם שכינה? אמרו: קיים זה כל מה שכתוב בזה.

10. Drashos El Ami II, Drasha 18¹

העצמות הללו היו גם הכלי זיין וגם הדגל שלהם, בכחם של העצמות הללו היו בטוחים, כי יכבשו את הארץ, באופן שכבר נחשבה להם לארץ ישראל. אכן באמת במה גדול כחם של העצמות הללו, העצמות היבשות שאינן אומרות כלום?
ע"ז משיב מאמר חז"ל, וכל אותן שנים שהיו ישראל במדבר היו שני ארונות הללו, אחד ארונו של מת ואחד ארונו של שכינה, מהלכים זה עם זה, כלומר, כי בניי ראו בזה לא רק את ארונו של מת, אך גם את ארונו של שכינה, לא רק את העצמות היבשות, אך גם את השכינה שבהעצמות, הנשמה שבקרבת הרוח אלקיי ששכן בהן, ראו בהן את סמליו של יוסף החי והאדיאל שלו.
העצמות הללו הזכירו להם את הצואה האחרונה שלו, פקד יפקד אלקים אתכם והעליתם את עצמותי מזה אתכם, כל כך גדולה בקרבו האהבה להארץ, וכ"כ היה בטחונו חזק שפקד יפקד אלקים.

¹ Born in Lita, Moshe Avigdor Amiel was first taught by his father at the Telz yeshiva before proceeding to the Vilna yeshiva to study under the two greatest Talmudic scholars of the time – Rabbi Chaim Soloveichik and Rabbi Chaim Ozer Grodzinsky. He received his ordination at the age of eighteen and in 1905 was appointed Rabbi of Swieciany, where he founded a large yeshiva. In 1913, he became Rabbi of Grajewo located on the border between Russia and Germany. It was during this time that Rabbi Amiel was acknowledged as a great public preacher and his oratorical qualities were said to affect the most hardened hearts. He became one of the first Rabbis to publicly join the Mizrahi movement and Zionist organization, applying his speaking and writing abilities to the cause of Religious Zionism and national questions. In 1920 he was elected as one of the delegates to represent Mizrahi of Poland at the Mizrahi World Convention in Amsterdam. There he made such an impression upon the Jewish community that he was given the post of Rabbi of Antwerp, one of the largest and richest Jewish communities of the time. He set up a system of lower yeshivot for girls and boys by creating the Jewish Day School (as it came to be known in America), as well as religious institutes of higher learning. Realizing that he must actively fulfill his Zionist ideals, in 1936 Rabbi Amiel made aliyah in order to serve as Chief Rabbi of Tel Aviv. This area had the largest concentration of Jewish population in the yishuv and presented a great deal of challenges for Rabbi Amiel. Particularly hard was the constant need to engender good relations between the religious and non-religious segments of the community. During his leadership he set up a yeshiva high school which taught religious subjects in the morning and secular in the afternoon. This yeshiva, named Yeshiva Ha'Yishuv Ha'Chadash, was used as the pattern for the B'nei Akiva yeshivot which were subsequently established. After his death the yeshiva was renamed Yeshivat Ha'Rav Amiel.

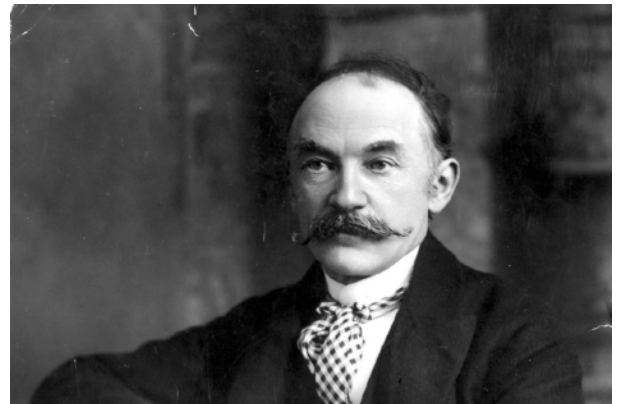
והעצמות הללו היו בעדם סמל הבטחון, כי הלא אלו הן העצמות של יוסף, והו העבד שלא התביש לאמר, גנב גנבתי מארץ העברים" וגם אז לא אבד את הבטחון שלו, וע"כ לא נשקע ממנו רגש האנושי והכרת עצמו שבקרבו, עד כי זכה אח"כ להגיע למדרגה של „ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים“, ראו כל זאת ונזכרו הלכה, שגם למרות הנחשים והעקרבים, למרות האבני נגף וצירי מכשול, יגיעו סוף סוף למטרתם, ואם כי המדבר ארוך מאוד ואין שם דרך ואין מסילה, הגה אל להם לנפול ברוחם, כי סוף סוף יבוא קץ הפלאות.

וכשאנך עליהם המחסור ורבו הצועקים ואומרים, נפשנו יבשה אין כל, אז הראו להם את שני הארונות הללו, ומיד נדמו הרוחות ונרגעו הלבבות, וידעו כי עוד לא אבדה תקותם.

11. "The To-Be Forgotten", Thomas Hardy

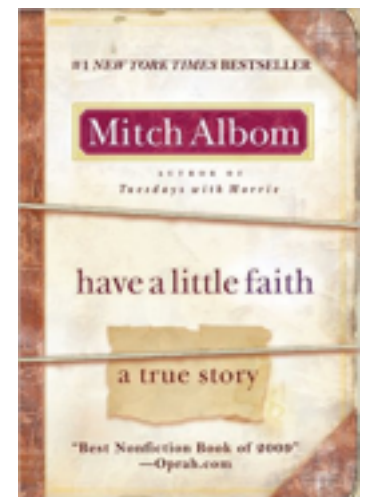
These, our sped ancestry,
Lie here embraced by deeper death than we;
Nor shape nor thought of theirs can you descry
With keenest backward eye.

"They count as quite forgot;
They are as men who have existed not;
Theirs is a loss past loss of fitful breath;
It is the second death.

12. *Have a Little Faith*, by Mitch Albom

The unvisited in nursing homes. The homeless found frozen in alleys. Who mourned their passing? Who marked their time on earth? "Once, on a trip to Russia," the Reb recalled, "we found an old Orthodox synagogue. Inside, there was an elderly man, standing alone, saying the mourner's Kaddish. Being polite, we asked for whom he was saying it. He looked up and answered, "I am saying it for myself."

Unity

13. Emunas Itecha, Beshalach

אם הי' נשאר לדבר עמה לא הי' בעל בחירה. ולכן ויעזוב בגדו אצלה וקבל על עצמו לצאת החוצה כבזיון בלי בגד כדי שלא לאבד בחירתו. ובזכות זה כאשר היו ישראל בסכנה ליפול בשער הנו"ן של טומאה ואז מוכרחים היו ח"ו להשאר בטומאה כי אי אפשר לצאת משם. באותה שעה עזרם הקב"ה

והוציאם ממצרים טרם כלות זמן הקצוב של ארבע מאות שנה כדי שלא ליפול למצב של הכרח החטא בלי בחירה ח"ו.

והנה נסיונו של יוסף נמשך שנה תמימה כמבואר במדרש עה"כ ויהי כדברה אליו יום יום. וכל פעם שדיברה אליו השיב לה אמריו כמבואר במקראי קודש שהסביר לה אין גדול בבית הזה ממני ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלקים וגו'. אבל בפעם הזאת לא הסביר לה כלום רק וינס ויצא החוצה. והטעם נראה שהרגיש שאי אפשר לו לעמוד בנסיון יותר, שהרי גבול יש לבשר ודם עד כמה יוכל לעמוד בנסיון. והראי', שהרי נראה לו דמות דיוקנו של אביו להצילו מעבירה. וא"כ מה הרבותא של יוסף שעמד בנסיון. אלא וודאי שכל השנה עמד בנסיון מחמת כח עצמו ומבואר בספה"ק שהקב"ה רגלי חסידיו ישמור ומה שאי אפשר לו לעשות בעצמו, הקב"ה עוזר לו. עיין במסילת ישרים (פ' כ"ו). ואחר שנה של נסיונות קשים ומרים הי' גלוי וידוע לפני הקב"ה שעשה מה שיכול לעשות ועכשו החזק לשמירה מן השמים ולכן דוקא עכשו נראתה לו דמות דיוקנו של אביו שכלפי שמיא גליא שאי אפשר לפי כוחותיו להשאר בצדק בלי סייעתא דשמיא. וגם יוסף הרגיש שכלו כוחותיו והוא בסכנה עצומה אם ישאר עמה אף רגע אחת ולכן וינס ויצא החוצה. כי